

тишалъ на ухото Даріево, и мѣ рекълазъ : да знаешъ, о царю! защо тоа вѣстникъ е Александръ, и стана волята ти както искаше. Дарій като члазъ такива дѣмъ, зарадoвалсе радостъ голѣма, и рекълазъ : ако е дѣмата ти истина днешныжтъ день преродихъ се царь на-сичкіатъ свѣтъ. Белкимъ се повърна чeстътa ми пакъ на мене, но неверѣвамъ да се обекатъ главите на-сичкіатъ свѣтъ на единъ косъмъ. Кантаркѣсъ рекълазъ : главата ми одрежи ако ни е той. Александръ като ги глѣдалъ защо се совѣтватъ, раздѣмелсе, и преди да го уловатъ, тѣрналъ си ржката въ шлемжтъ, и извадилъ прѣстинжтъ на-царица Клеопатра, когото былъ зель въ Трояда, който ималъ камень лѣкакъ, и го тѣрналъ на прѣстжтъ си. Дарій, като мѣ рекълазъ Кантаркѣсъ тѣа дѣмъ, рекълазъ на вѣстникжтъ : чeловѣчe, много ми дѣматъ защо приличашъ на Александра. Александръ отвѣщалъ, и мѣ рекълазъ : О царь Даріе! азъ защото приличамъ на Господаря си Александра, за това мѣ самъ и много възлюбелъ, и имамъ най голѣма почeстъ отъ дрѣгите. Много чeловѣцы се излжговатъ, и ми се покланятъ, понеже сакатъ защо азъ самъ Александръ. Дарій като члазъ дѣмъте Александрови, падналъ въ голѣмъ мысжль какво да направи да се неподами послѣ. Отъ горчивинжта си ритналъ трапезата съ ножѣте си, станалъ отъ вечерата, зель Фенерите съсъ свѣщыте, и влезналъ въ палатжтъ си да се совѣтѣва. А Александръ останалъ на трапезата съ нѣкой си началници въ темни-ната.